

tivt for at løse problemet, men det er også afgørende for netop at sikre, at der ikke opstår utryghed eller usikkerhed.

Derfor vil jeg også godt sige tak til ministeren for redegørelsen og for understregningen af problemets alvorlige karakter, men også for understregningen af, at vi ikke vil opleve et ragnarok. Jeg tror, at den meget jordnære måde, vi har valgt at håndtere problemet på i Danmark, vil give det bedste resultat. Jeg vil derfor også gerne kvittere for det klare tilsagn om, at der på en række områder ikke må eksistere usikkerhed om, hvorvidt systemerne er på plads inden skiftet til år 2000.

At der ikke tages let på problemet, fremgår også, hvis man læser betænkningen over forslaget til finanslov for 1999. Her er alle ministerierne blevet bedt om at gøre rede for planerne for løsning af år 2000-problemet. Generelt er besvarelsenerne overordentlig systematiske, og tilgangen til problemet er helt logisk. Man daner sig et overblik over alt, hvad der kan blive berørt, herefter gennemgås, hvad der vil blive berørt, og man går i gang med at sikre sig mod, at man på nogen måde bliver berørt. En tilsvarende systematik ved håndtering af problemet eksisterer naturligvis også uden for ministeriernes verden.

Men vi har nogle store udfordringer med at sikre os, at kommunerne og de mindre virksomheder gør en tilstrækkelig indsats, og det er her, det næste store træk må ligge; holde overblikket over udviklingen generelt og på delområder og sørge for, at der iværksættes de fornødne initiativer på de mange områder, hvor kendskabet til problemet måske ikke er stort nok, men hvor der indtil videre ikke er gjort nok for at løse problemet. Særlig for kommunerne er det vigtigt, at der arbejdes målrettet, og at der informeres grundigt.

Lad mig afslutningsvis kort samle op, hvad vi mener er afgørende i den kommende tid: Gøre så meget som muligt for at løse problemet, holde et samlet overblik over indsatsen og dermed overblik over, hvor der er mere, der kan gøres, informere om den indsats, der gøres, så meget som det er muligt samt endelig at have forberedt sig på situationen, hvis der alligevel mod forventning skulle gå noget galt. På den måde tror jeg, at vi kan hjælpe til at få Danmark helskindet igennem årsskiftet og undgå at skabe grobund for en paniklignende usikkerhed eller utryghed.

Kristian Jensen (V):

Tak for redegørelsen.

Det er jo lidt et flyvsk emne, vi diskuterer her. Hvis man følger med i medierne, så kan man spørge sig, om det er dommedag, der kommer, eller om det blot er en stor salgskampagne fra edb-virksomhedernes side, om vi allesammen skal ud og hamstre vand, dåsemad og brænde, eller om vi blot skal fortsætte vores traditionelle juleaftensgøremål. Om vi skal sove uroligt i frygt for Ruslands atomraketter, eller om vi stille og roligt skal sætte os op i et fly nytårsaften, hvis der er nogle, der tror på, at det skulle være sjovt.

Debatten har i hvert fald været meget intens blandt fagfolk og meget svingende i sine konklusioner. Men som tiden skrider frem, og en meget uopsættelig deadline nærmer sig, så er det på tide, at diskussionen i mere end én forstand kommer ned på jorden.

År 2000-problemet sidder jo i de små chips, der ikke blot som titlen på forespørgselsdebatten siger, sidder i computeren, men sidder alle steder. De sidder rundt omkring i dørsystemer, i ventilationsanlæg og alle mulige andre steder i vores hverdag. Det er de små chips, som vi ikke kunne forudse ville overleve helt til årtusindskiftet. Og hvis man tror på, at det her kun er noget opreklameret noget, så spørg Barsebæk, der har fundet 722 mindre problemer. Spørg de små erhvervsdrivende, der ikke kan fakturere korrekt efter den 31. december 1999, eller spørg de privatpersoner, der har testet deres computere og fundet rod i kalenderen.

Men år 2000-problemet er ikke et uoverskueligt problem, og det er ikke et problem, som man skal negligere. Det er ganske enkelt et problem, som hver enkelt skal forholde sig til, fordi det netop er hver enkelt dansker og hver enkelt virksomhed, der vil stå tilbage med smerten, når eller hvis der opstår problemer.

Fra politisk side har vi en opgave at løse, der hedder, at så mange som muligt så smertefrit som muligt oplever årtusindskiftet så uproblematisk som muligt, og derfor har vi brug for en trestrengt strategi: Vi skal sikre, at der bliver oplyst nok og målrettet omkring problemet. Vi skal garantere, at de offentlige ydelser, som borgerne forventer, fungerer upåklageligt, og vi skal stille et beredskab op, når vi finder ud af, at det ikke fungerer.

Til det første punkt vil jeg gerne rose Forskningsministeriets og Dansk Dataforenings fælles arbejde gennem År 2000 Sekretariatet og